

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/109/2019
Identifikačné číslo spisu: 1113202638
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113202638.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. Z., bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Ivetou Šteffekovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Orenburská 15, proti žalovanému Základná umelecká škola Miloša Ruppeldta, so sídlom v Bratislave, Panenská 11, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7Cpr/2/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2018 sp. zn. 8CoPr/8/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2016 č. k. 7Cpr/2/2013-565 určil, že výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 20. septembra 2012 je neplatná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %. Po právnej stránke aplikoval § 27 ods. 1, 4, § 42 ods. 2, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. d/ bod 2, § 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce, § 7 ods. 3, 4 zák. č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch, § 3 ods. 1, 2 a Prílohy č. 1 nariadenia vlády SR č. 422/2009 Z.z. Dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené všetky zákonom stanovené podmienky platnosti spornej výpovede z pracovného pomeru. Konštatoval, že pokiaľ ide o danosť výpovedného dôvodu, nakoľko žalovaný ako dôvod výpovede uviedol podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 2 Zákonníka práce s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol dňa 5. septembra 2008 odvolaný z funkcie riaditeľa školy, výpovedný dôvod uvedený v citovanom zákonom ustanovení, t. j. nesplňanie požiadaviek podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce bol daný. Mal za to, že žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce, ktorá je v tomto prípade podmienkou platnosti výpovede. Poukázal na to, že žalobca mal ukončené štúdium v odbore hra na violončelo a vzdelanie mu poskytovalo dostatočnú kvalifikáciu aj na výučbu hudobnej náuky. Príbuzným študijným odborom k odboru hra na violončelo je hra na kontrabas. Čiastočne spornou otázkou bolo, či má žalobca zákonom požadovanú kvalifikáciu na výučbu hry na zobcovú flautu - žalobca bol názoru, že kvalifikačné predpoklady na výučbu tohto predmetu spĺňa, keďže hra na tento nástroj nebola vyučovaná ako

samostatný predmet, resp. neboli absolventi takého predmetu. Žalovaný preukázal potvrdením príslušnej školy, že v čase danej výpovede absolventi štúdia tohto predmetu už boli. Na základe týchto skutočností súd uzavrel, že žalobca mal zákonom predpísanú kvalifikáciu na výučbu predmetov hra na violončelo, kontrabas a výučba hudobnej náuky. Podľa predložených pracovných zmlúv žalovaný v rozhodujúcom čase neuzatvoril žiadnu pracovnú zmluvu, ktorej predmetom by bola výučba predmetov, na ktorú mal žalobca zákonom predpísanú kvalifikáciu. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný nemá pevnú organizačnú štruktúru, z ktorej by vyplývala systemizácia jeho pracovných miest v členení na počet učiteľov určitého študijného odboru súd dospel k záveru, že žalovaný v rozhodujúcom období nemal voľné miesto, ktoré by mohol žalobcovi ponúknuť. Okresný súd v otázke, či žalovaný nemal možnosť žalobcu zamestnávať ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce dospel k záveru, že žalovaný mal reálne takúto možnosť, nakoľko rozvrhol prácu tak, že niektorý z jeho zamestnancov mali do pracovného úväzku zahrnúť prácu nadčas. Vo vzťahu k predmetom, na ktoré mal žalobca zákonom predpísanú kvalifikáciu, išlo o zamestnancov p. A. - 4 hodiny nadčas hudobnej náuky, p. L. 1,5 hodiny nadčasu hudobnej náuky a p. B. 6,5 hodiny hry na violončelo, a z týchto „nadčasových“ hodín, podľa názoru súdu prvej inštancie bolo možné vytvoriť žalobcovi vyučovací úväzok minimálne v rozsahu ustanovenom v § 7 ods. 4 zákona č. 317/2009 Z.z. (t. j. v rozsahu 4 hodín). Z uvedeného dôvodu potom výpoveď danú žalobcovi listom žalovaného zo dňa 20. septembra 2012 vyhodnotil ako neplatnú. Pre úplnosť poukázal na to, že námietkami žalobcu o jeho diskriminácii žalovaným s a meritórne nezaoberal, pretože žalobca si v konaní neuplatnil žiaden z nárokov, ktoré zakladá prípadná diskriminácia, a ktoré sú upravené v § 9 a nasl. Antidiskriminačného zákona. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. mája 2018 sp. zn. 8CoPr/8/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v preskúmanej veci vykonal súd prvej inštancie pre účely posúdenia splnenia formálnych a obsahových náležitostí výpovede, ako aj pokiaľ ide o existenciu výpovedného dôvodu a splnenie ponukovej povinnosti žalovaného, dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie platnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ (pozn. najvyššieho súdu správne má byť písm. „d“) bod 2 Zákonníka práce, danej žalobcovi listom zo dňa 20. septembra 2012 z dôvodu jeho odvolania z funkcie riaditeľa školy, a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom. Správne sú aj právne závery pokiaľ ide o splnenie formálnych a obsahových náležitostí výpovede a existenciu výpovedného dôvodu, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalovaný si nesplnil svoju ponukovú povinnosť v zmysle ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce, keď za stavu, že riadne voľné miesto nemal k dispozícii, nevytvoril z nadčasov odpracovaných ostatnými zamestnancami pre žalobcu nové pracovné miesto a toto mu neponúkol. Ponuková povinnosť v zmysle ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce sa totiž vzťahuje výlučne na existujúce voľné pracovné miesto a nie je možné; ani zo strany súdu v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru; vyžadovať od zamestnávateľa, aby v rozsahu práce nadčas iných zamestnancov; ktorá aj v zmysle ustanovenia § 97 Zákonníka práce predstavuje prácu nariadenú alebo dohodnutú zamestnávateľom nad rámec bežného pracovného času iba v prípadoch prechodnej a naliehavej zvýšenej potreby práce; vytvoril pre zamestnanca nové miesto, hoci všetky ním určené voľné miesta má obsadené a vytvorenie nového miesta nemá v úmysle. V preskúmanej veci za stavu, keď žalovaný mal pre školský rok 2012/2013 všetky pracovné miesta obsadené; keď ich počet a štruktúra bola na školský rok 2012/2013 stanovená v prílohe k Organizačnému poriadku; nemožno považovať jeho ponukovú povinnosť za nesplnenú iba z dôvodu, že nevytvoril a neponúkol žalobcovi nové pracovné miesto v rozsahu, v akom mal s existujúcimi zamestnancami (p. A., p. L. a p. B.) dohodnuté práce nadčas nad rámec ich základného úväzku. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie uzavrel, že všetky zákonom stanovené podmienky platnosti spornej výpovede, vrátane splnenia ponukovej povinnosti žalovaného v zmysle ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce, boli splnené, a preto žalovaný so žalobcom skončil pracovný pomer platne. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s

§ 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého dôvodil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Podľa jeho presvedčenia mal žalovaný v rozhodnom čase podmienky prijatia žalobcu do zamestnania, aj keď iba na skrátenej úväzok. Napr. znížený úväzok mal aj pán W., ktorý bol v tom čase zamestnancom a j cirkevného konzervatória, o čom svedčil na pojednávaní, kde sa vyjadril, že nemá záujem o zvyšovanie úväzku u žalovaného. Konštatoval nesprávne zistenie skutkového stavu a zopakoval, že väčšina žiakov bola prijatá na štúdium až po právoplatnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8CoPr/8/2017-598, z čoho vyplýva, že žalovaný mal ponúknuť pracovný úväzok žalobcovi a žalovaný mal možnosť reálne žalobcu aj naďalej zamestnávať aspoň na kratší pracovný úväzok tak, ako to zistil a rozhodol prvoinštančný súd. Podľa žalobcu prvoinštančný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a vo veci správne rozhodol. Navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a rozsudok okresného súdu, v ktorom určil, že výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 20. septembra 2012 je neplatná a vo výroku povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania podľa miery úspechu vo výške 100 % ako vecne správny potvrdiť alebo rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie žalobcu odmietnuť, prípadne zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

10. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Uplatnenie odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1

písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa však vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (por. napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 14/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 123/2017, m. m. 6 Cdo 129/2017, 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017). V rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 123/2017 k možnosti vyvodzovania prípustnosti dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP uviedol, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálené a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne“ [poznámka: sťažnosť, podaná proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu, odmietol ústavný súd ako neopodstatnenú (I. ÚS 644/2017)]. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s týmito právnymi názormi, nadväzujúc na ne dodáva, že pokiaľ procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tvrdiac, že „určitá právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená a zvolené riešenie sa stalo súčasťou „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že tá istá otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo že je rozhodovaná (riešená) rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP); (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 67/2017).

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

12. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 58/2017, 4 Cdo 125/2017).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, atď.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ [vyjadrenej predovšetkým v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí

dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napríklad sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017). Na uvedené nadviazal aj judikát prijatý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 9. októbra 2018, ktorého právna veta znie: „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018).].

14. Žalobca, zastúpený advokátom, v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že odvolací súd sa pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu o relevantnej právnej otázke, neuvádza v dovolaní žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu. Žalobca tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Nie je totiž možné argumentovať tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bez toho, aby dovolateľ poukázal na tie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré pre konkrétnu právnu otázku tvoria ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak teda dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom mal v dovolaní výslovne uviesť relevantnú právnu otázku a rozhodnutia, od ktorých rozhodnutí dovolacieho súdu predstavujúcich ustálenú súdnu prax sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil.

15. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. Dovolateľ okrem § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal aj údajné porušenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Dovolateľ jednak konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť, ani neuviedol žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, čím ani nepreukázal jeho odlišné rozhodovanie.

17. Vzhľadom na ďalšie dovolacie námietky žalobcu týkajúce sa jeho „presvedčenia, že žalovaný mal v rozhodnom čase podmienky prijatia žalobcu do zamestnania, aj keď iba na skrátenej úväzok“ s poukazom napr. na znížený úväzok aj pána W. (...), nesprávne zistenie skutkového stavu, či (ne)vykonania, resp. vyhodnotenia dokazovania, dovolací súd akcentuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepredstavuje taký opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil

odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie (okresného a krajského súdu), ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 465/2017).

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v zmysle § 447 písm. f/ CSP odmietol.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.